

AKTUALNO

RASPORED BOGOSLUŽJA

Svete mise nedjeljom:

7, 8.30, 10, 11:30 i 19 sati

Svete mise od ponedjeljka do subote:

7 i 19 sati

Molitva svete krunice u 18,30 sati

Klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom
četvrtkom od 18 do 19 sati

Župna crkva je otvorena cijeli dan za osobnu pobožnost
župljana.

Mogućnost za ispovijed će biti pola sata prije nedjeljnih svetih
misa u predvorju crkve.

Komu bude potreban duhovni razgovor tijekom tjedna, neka se
javi telefonski na našu samostansku portu radi dogovora sa
svećenikom za termin.

tel.: 2392-555; faks: 2302-467

<http://www.zupa-kraljice-svete-krunice.hr/>

Uređuje: Župni ured Kraljice sv. krunice i Komisija za bogoslužje

Tjednik Župe Kraljice svete krunice

God. XI Broj 46 (532), 10. listopada 2021.

KRALJICA

XXVIII nedjelja kroz godinu

OSTAVITI SVE

*Gledam mnoštvo što ide za tobom,
Gospodine, i sebe u mnoštvu,
željnom tvoje riječi.
Od svih koji te slijede ti tražiš
stalnost i nepodijeljenost srca.
Ostaviti sve može samo onaj
tko je prihvatio tebe kao sve,
kao najvišu vrijednost života.
Rasvijetli, Gospodine, tamu našega srca,
ozdravi nesigurnost naše vjere
da s potpunim predanjem, ustrajno i
vjerno, možemo hoditi putem tvoga evanđelja.
Ne dopusti, Učitelju, da ostanemo na
polovici puta i tražimo prijeki put.
Podari nam radost hoda za tobom.*

**I. čitanje (Mudr 7, 7-11), II. čitanje (Heb 4, 12-13)
Evangelje po Marku (Mk 10, 17-30)**

ODRICANJE – „Što mi je činiti da imam život vječni...“

Što je to što pokreće ljude? Moglo bi se nabrojiti mnoge razloge i motive, ali je sigurno da su nekima novac, slava, težnja za sigurnošću i vlašću... . Svakako bi mogli navesti puno motiva koji su čisto ovozemaljski, materijalni. Sad se postavlja pitanje i iskustvo istom čovjeku, može li se od toga živjeti, može li se sebe naći u tim stvarima? Tek kad čovjek počne sebe ostvarivati, tada počinje uočavati da on jest u svijetu ali da mu svijet nije adekvatan.

Cijeli materijalni svijet ne može odgovoriti ljudskim težnjama. Čovjek je u svijetu, ali nadilazi svijet. Čovjek je duh i tijelo. Potrebna mu je materijalna stvarnost, a moglo bi se reći, kao instrument k duhovnom ostvarenju. Ipak čovjek živi od nekih iluzija i tek se kroz iskustvo oslobađa iluzija. Na primjer, čovjekov odnos prema materijalijama je vrlo važan ali nije apsolutan. Kako gladnome reći da za njega hrana nije nešto najvažnije? U tome stanju čovjek je na razini životinje i očito tada mu je hrana najvažnija. Ali kad se govori o duhovnome čovjeku ne misli se da čovjek može živjeti bez kruha, nego se postavlja pitanje kako živjeti kao čovjek kad se najeo kruha.

Znači, mi smo obavezni na sve materijalne brige, ali u njima nije naša konačnica. Isus nam govori više o odnosu prema 'materijalijama' nego li o samim materijalijama. Netko može ne imati skoro ništa ali da za ono malo bude apsolutno privezan. Skoro bi se moglo reći bolesno. Najbolje ćemo razumjeti na škrtosti. Škrca ima i među bogatima i siromašnima. Radi se o odnosu prema posjedovanju. Taj odnos govori gdje čovjek postavlja svoj smisao i u kojem smjeru djeluje. Prodor u duhovno ne zbiva se, da tako rečem, u korektnom odnosu, u ispunjenju zapovijedi. Ispuniti zapovijedi, to spada u ljudsku 'pristojnost'. To bi trebalo biti skoro normalno. Za prodor u duhovno traži se radikalnije odricanje, zapravo, radikalniji odnos prema 'transcendenciji'. To jasno vidimo na primjerima velikih utemeljitelja religija. Uzmimo samo Budu. On se svega odriče i posvećuje se duhovnosti, i tako bi mogli nabrojiti mnoge kroz povijest. Abraham napušta svoj kraj i sve, te tako nalazi Boga.

Mojsije također napušta imanje i tada mu se objavljuje Bog. Pa proroci, Isus... sveci.

Odnos prema sebi i prema materijalnoj stvarnosti u odnosu prema duhovnoj ne bi trebalo gledati kao ili - ili, isključivo. Trebalo bi gledati hijerarhijski. Treba imati skalu vrednovanja, a isto tako prema toj skali vrijednosti uspostaviti i odnos. Bog bi trebao biti na vrhu skale (najveća vrijednost), a sve drugo je ispod... . Odricanje samo u sebi nema smislenost. Odricanje ima smisla u onome radi onoga radi čega se čovjek odriče. Kad se roditelj odriče nečega radi svoje djece, hrani se ljubavlju prema djeci, kad se odriče radi prijatelja tada se daje prednost prijateljstvu pred onim čega se odričemo. Također je očito da se ne može reći da ne slijede Isusa oni koji nisu napravili radikalni prekid 'sa svim što posjeduje', ali je to Isus tražio od 'apostola'. To se kasnije u Crkvi ostvaruje (traži) jedino unutar redovničkih zajednica. One ne bi trebale biti nešto posebno u kršćanstvu.

Redovništvo je samo radikalni oblik nasljedovanja Isusa Krista. Ono kroz svoja tri zavjeta izvršava odreknuće od svega materijalnoga. Također je očito da se to ne dogodi s prvim zavjetovanjem. To je projekt kojeg redovnik nastoji ostvariti kroz cijeli život. Nekada ima uspjeha nekada nema... ali nakana je slijediti Isusa. Za kršćanstvo se također podrazumijeva da ispunjava 'obaveze' Zakona. U tom smislu moglo bi se reći da je kršćanstvo poziv na uzvišenije i duhovnije nego li što je naravni zakon. Čovjekova narav se može uzdići do svojih duhovnih visina. Da bi se čovjek uzdigao, da bi mu se duh otvorio traži se odricanje. Kršćanstvo poziva više od naravi.

Ono je 'nadnaravna' usmjerenost. Ono gleda u naravi skriveno bogatstvo, talente, koje treba razviti. Sva trpljenja, postovi, žrtve u kršćanstvu imaju smisla samo na ovome planu. Ne treba Bogu naša žrtva, nama je potrebna. Zato se mi barem simbolički odričemo. Isto to bi mogli reći da svaka religija zahtijeva žrtve, baš radi toga što je svakoj religiji bit u duhovnome. Živimo u vrijeme kada ljudi nisu spremni na žrtvu, a ipak nam je odricanje potrebno i radi zemaljskog bratstva i radi nebeskog odnosa s Bogom. Naše odricanje pomaže nemoćnima i moćnima. Što je čovjek manje vezan na imanje u višem je posjedovanju svojeg bivstva.

Fr. Marijan Jurčević